

Z tajemství může člověk onemocnět, říkávala babička Oskara Samuelssona, dokud byla ještě naživu, a on jí musel dát za pravdu. Lži byly jako jed, rozežíraly lidi i vztahy. A přesto jich existovalo tolik.

Obzvlášť v Oskarově rodině.

Nebýt tohoto klubu a těchto lidí, byl bych ztracený, pomyslel si, otevřel dveře a vyšel na schody před dům, v němž se v Kungshamnu scházeli Anonymní alkoholici.

Setkání skončilo a jako obvykle mu dodalo pocit síly a bezpečí.

S úsměvem se nadechl chladného vzduchu.

Tajemství skrývá většina lidí, ale kolik z nich má tolik důvodů k vděčnosti jako Oskar? Má dítě, které nadevše miluje, domov, kde se mu dobře bydlí, a práci, která ho baví.

Mohl by na tom být hůř, to si bolestně uvědomoval. Ještě před několika lety nic z toho neměl.

„Jak k tomu všemu došlo?“ zeptal se ho terapeut, kterého poznal přes Anonymní alkoholiky.

„Nevím,“ odpověděl Oskar.

Nebyla to pravda, ale jinou odpověď neměl. Moc dobře věděl, proč kdysi začal pít i proč přestal. To muselo stačit.

Oskar se zhluboka nadechl.

Půjde domů a vystřídá paní na hlídání. Možná dovolí Matildě brambůrky a lahev limonády. Ať si trochu užije, že má prázdniny,

i když on přes den pracuje a městečko obklopuje hustá mlha. Matilda sice neví, jak mlha vypadá, ale pozná, když se ochladí.

Jeho dcera se narodila slepá a Oskar za ta léta pochopil, že on se tím trápí víc než ona. Matilda nevěděla, co znamená vidět, a objevovala svět po svém.

Z domu vyšli další dva účastníci setkání.

Kývli na sebe i na Oskara, řekli „Hezký večer“ a zamířili ke svým autům. Oskar znal jen jejich křestní jména a nevzpomínal si, že by se s nimi setkal při jiné příležitosti.

To bylo na Anonymních alkoholících nejlepší, že člověk mohl zůstat v anonymitě. Oskarovi to maximálně vyhovovalo, protože to znamenalo, že si mohl vybrat, co o sobě chce říct a o čem se nehodlá vůbec zmiňovat.

Na setkáních otevřeně a rád mluvil o tom, jak málem skončil na úplném dně. Patřil k mladým alkoholikům, nedávno mu bylo třicet osm. Nevěděl, co ostatní dělali prvních osmatřicet let života, ale jemu závislost ukradla celá desetiletí.

A nakonec málem přišel i o Matildu.

„Můžeš naši dceru navštívit, až budeš strízlivý,“ řekla mu Matildina matka. „Ale jestli to s tebou takhle půjde dál, přes víkend ani přes noc ji u tebe bydlet nenechám.“

Matildina matka už nebyla naživu.

Zemřela jednoho slunečného jarního odpoledne přesně před osmi sty dvěma dny. Stejně dlouho Oskar nepil. Žádná jiná událost neměla na jeho život tak obrovský a převratný vliv. Žádná. Ani narození Matildy.

Oskarovi se sevřelo hrdlo, když pomyslel na to, jak nakonec vyhledal pomoc kvůli své závislosti. K smrti se bál, jak zastane rodičovskou roli a co Matilda řekne tomu, že má bydlet s ním. Obával se, že ho bude nenávidět, vždyť nedokázal mít rád ani sám sebe.

Ale všechno šlo nad očekávání dobře.

Zašátral v kapse po klíčích od auta. Ta zatracená mlha se ne a ne rozplynout. Za normálních okolností by na setkání